

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **J. L.**, zastoupeného JUDr. Otto Walachem, advokátem se sídlem 1. máje 493, Třinec, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2017, č. j. 5425/17/5300-22441-711458, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 2. 2019, č. j. 22 Af 37/2017 – 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 10. 2. 2016 vydal Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (správce daně) dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců ledna až prosince 2012. Odvolání žalobce žalovaný dne 6. 2. 2017 zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Ostravě. Krajský soud žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

[3] Soud se nejprve zabýval námitkou prekluze práva stanovit daň. Uvedl, že daňová kontrola byla zahájena 8. 4. 2013 (resp. 16. 7. 2013 pro zdaňovací období 9, 10 a 12/2012), v souladu s § 148 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu začala od těchto dat běžet znovu lhůta pro stanovení daně, a to 3 letá (§ 148 odst. 1 daňového řádu). Dne 10. 2. 2016 byly vydány dodatečné platební výměry a doručeny 18. 2. 2016 (tj. během posledních 12 měsíců v rámci nové 3 leté lhůty), tím se v souladu s § 148 odst. 2 daňového řádu lhůta pro stanovení daně prodloužila o 1 rok. Pokud tedy bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno 6. 2. 2017 a doručeno

10. 2. 2017, daň byla stanovena v zákonné lhůtě. Žalobce argumentoval přechodným ustanovením k zákonnému opatření Senátu č. 344/2013 Sb., kterým bylo do § 148 odst. 4 daňového řádu doplněno s účinností od 1. 1. 2014 písm. e), podle něhož lhůta pro stanovení daně neběží po dobu ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci. Krajský soud odkázal na rozsudek ze dne 9. 11. 2017 č. j. 10 Afs 206/2017 - 39, ze kterého vyplývá, že na běh (hmotněprávní) prekluzivní lhůty započaté před nabytím účinnosti citovaného zákonného opatření nelze novou právní úpravu aplikovat, na její běh a délku se použijí dosavadní právní předpisy. V nyní přezkoumávané věci sice probíhala mezinárodní spolupráce, avšak lhůta pro stanovení daně byla zachována bez ohledu na ni, jak soud vyložil výše.

[4] Krajský soud neshledal důvodnými ani další žalobní námitky, s ohledem na rozsah kasační stížnosti však není nutné další úvahy krajského soudu rekapitulovat.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.).

[6] Stěžovatel namítá, že dodatečné platební výměry ze dne 10. 2. 2016 byly vydány po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty. K tomu odkazuje na znění § 148 odst. 1 daňového řádu, a § 99 a § 101 odst. 1 písm. c) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Lhůta pro stanovení daně za leden 2012 začala běžet 25. 2. 2012 a skončila 25. 2. 2015. Analogicky tomu bylo i v dalších měsících roku 2012. Za měsíc prosinec tak lhůta pro doměření daně začala běžet 25. 1. 2013 a skončila 25. 1. 2016.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel pomíjí další odstavce § 148 daňového řádu, v nichž jsou uvedeny úkony správce daně nebo daňového subjektu, které prodlužují nebo přerušují běh tříleté lhůty pro stanovení daně. Žalovaný odkazuje na odůvodnění rozsudku krajského soudu, s nímž se plně ztotožňuje.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[9] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud v první řadě poznamenává, že stěžovatel je v kasační stížnosti povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu. V projednávané věci stěžovatel námitku prekluze práva stanovit daň vznesl již v řízení před krajským soudem, který se s touto námitkou vypořádal a jasně a přezkoumatelně odůvodnil, z jakého důvodu ji neshledal důvodnou. Stěžovatel v kasační stížnosti na jeho argumentaci nikterak nereaguje, pouze opakuje svou námitku. Nejvyšší správní soud ovšem shledal posouzení krajského soudu správným.

[11] Dle § 148 odst. 1 daňového řádu: „*daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.*“

pokračování

[12] Lhůta pro podání daňového přiznání k dani z přidané hodnoty činí 25 dnů po uplynutí zdaňovacího období (§136 odst. 4 daňového řádu), v projednávaném případě měsíce. Stěžovateli by tak bylo možno přisvědčit v základním výpočtu promlčecí lhůty pro stanovení daně, pokud by nebyla aplikována další ustanovení, která toto základní pravidlo mění. Jak ovšem správně upozornil žalovaný, stěžovatel pominul existenci pravidel uvedených v § 148 odst. 2 a 3 daňového řádu prodlužujících tuto lhůtu, které se na projednávanou věc vztahují, a na které správně odkázal také krajský soud. Tříletá lhůta pro stanovení daně dle § 148 odst. 1 daňového řádu totiž není absolutní. Objektivní lhůta, po jejímž uplynutí nemůže být daň nikdy stanovena, je upravena v § 148 odst. 5 daňového řádu, a činí 10 let od jejího počátku dle odst. 1, ta však v projednávané věci překročena nebyla.

[13] Dle § 148 odst. 3 daňového řádu: „*Byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.*“ V projednávané věci byla zahájena daňová kontrola na DPH dne 8. 4. 2013 (pro zdaňovací období leden až srpen a listopad 2012) a 16. 7. 2013 (za období září, říjen a prosinec 2012). Ode dne 8. 4. 2013, resp. 16. 7. 2013 tak začala běžet nová tříletá lhůta pro stanovení daně, která by skončila dne 8. 4. 2016, resp. 16. 7. 2016.

[14] Dne 10. 2. 2016 vydal správce daně platební výměry, které byly stěžovateli oznámeny (doručeny) dne 18. 2. 2016. Stalo se tak tedy ve lhůtě uvedené výše a zároveň v jejích posledních 12 měsících. Dle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu: „*Lhůta pro stanovení daně se prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně.*“ Lhůta pro stanovení daně se tak prodloužila o další rok, tedy do 8. 4. 2017, resp. 16. 7. 2017.

[15] Rozhodnutí o odvolání proti platebním výměrům vydal žalovaný dne 6. 2. 2017, stěžovateli bylo doručeno a nabylo právní moci dne 10. 2. 2017. Daň za všechna zdaňovací období tak byla stanovena ve lhůtě pro její stanovení dle pravidel uvedených v § 148 daňového řádu.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[17] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu